

Kåre glimtar:

* Människan kan idag påverka sådant som tidigare låg bortom det möjliga eller till och med tänkbara. Människan kan därmed sägas vara mäktigare än någonsin. Samtidigt vet ingen vilka de långsiktiga konsekvenserna blir av dessa förmågor på det sätt som nu sker ...

* På Jorden finns ett oerhört komplext system där levande organismer samspekar med varandra och den döda omgivningen och därmed upprätthåller de nuvarande förhållandena ... Jordens historia uppvisar långa perioder då betingelserna varit dramatiskt annorlunda och där fortvarighetstillstånd har uppstått. Livet på Jorden bidrar med sin ständiga anpassning till omgivningen till att upprätthålla sig självt.

* Om man så ville kunde man hävda att det levande i viss mening är allsmäktigt. Livsformerna anpassar sig till snart sagt varje tänkbar miljö som uppstår på Jorden ... Dock finns det gränser för hur stora förändringar det kan kompensera för. Om det sker tillräckligt stora förändringar har inte systemet kapacitet att hantera dem ... Sådana händelser beskrivs som att en ”tipping point” uppnåtts.

* Frågan om människans ansvar blir annorlunda när hela planeten och alla dess ekosystem påverkas av människans verksamheter. Nu är det inte längre fråga om att endast ansvara för den areal man odlar, utan för planeten som sådan och dess framtida utveckling ... En slutsats blir att människans relationer till resten av naturen i grunden handlar om de existentiella aspekterna av människan själv. Alltför få vågar lyfta det existentiella perspektivet. Ändå lär det vara enda möjligheten till den djupa omprövning som krävs för att människan ska kunna leva i fred med Jorden.

* Vi har organiserat våra samhällen som en gigantisk global maskin för omvandling av naturresurser till mänskliga konsumtionsvaror, där numera kapitaltillväxt är ledande drivkraft. Mekaniseringen har ökat, samtidigt som hushållningen med naturresurserna blivit allt sämre. Jag är fullständigt övertygad om att det inte går att komma tillrätta med dagens överförbrukning genom tekniska förbättringar inom rådande tankeram.

* Det krävs nya förhållningssätt, nya tankebanor och nya mål för att åstadkomma en verkligt uthållig försörjning, med de förutsättningar Jorden erbjuder oss människor. Ständig materiell tillväxt på en begränsad planet är en omöjlighet. Relationen mellan människan och resten av naturen måste omprövas i grunden. Vi behöver ta på allvar och ge nya svar på frågor som: *Vilka är vi? Hur anpassar vi oss till de villkor vi lever under? Vad vill vi? Vilka vill vi vara? Vilket ansvar vill vi bära?*

* I många sammanhang betonas vikten av att inte förlora hoppet inför eventuella framtida svårigheter. Jag känner mig oftast obekvämt med det förhållningssättet ... I stället för hopp skulle jag vilja lyfta fram *mening och innebörd* som centrala begrepp. Uppenbarligen strävar vi människor efter att begripa världen, att orientera oss i den och se en mening med det vi gör. Även den som inte hyser något hopp för egen del, kan sträva efter att agera meningsfullt och skapa nytta för andra ... För mig handlar detta inte om något ospecificerat hopp, utan om att i varje läge kärleksfullt använda sitt handlingsutrymme på ett meningsfullt sätt för livet självt.

Ur *Planetens och kärlekens gränser* (sid 70-80 och 188-192).